

Мадридъ, с. д. Вслѣдствие смъртта на българската Княгиня на двореца е наложенъ *петнадесетъ дневенъ трауръ*.

Лондонъ, с. д. — Държавний Вѣстникъ обнародва една заповѣдь на кралицата, съ която се налага на двореца *десетдневенъ трауръ* за българската Княгиня, Мария-Луиза.

Дармицатъ, с. д. — По случай смъртта на българската Княгиня, на двореца е наложенъ *осемдневенъ трауръ*.

Лични спомени

Княза, съпровожданъ отъ свитата, завежда Младата Княгиня на Трапезица (въ Търново) да ѝ покаже развалинитѣ отъ едноврѣмешнитѣ български дворци и църкви. Тукъ покойната вижда една бабичка, — проста, бѣдна, съдрана, каквито сѣ милионитѣ български майки. Тази бабичка пристѣпва къмъ свитата и вика: „Княгинята, милата Княгиня!“ . . Августейшата Съпруга подава ръка на бабичката. Но простата женица изказва чувствата си, както знае: тя прѣгрѣща Българската Княгиня и я цѣлува въ челото. Трогната отъ това, добрата Княгиня отвръща на простата бабичка по сѣщия начинъ. тя запечати на испитото лице горѣща цѣлувка.

То бѣше цѣлувка, излѣта отъ дълбочината на сърдцето. — цѣлувка, която покойната и незабравима Княгиня въ обичната си добрина и въ широката си любовъ, въ лицето на сиромашката женица, даде на цѣла България. Съ тази цѣлувка се установиха онѣзи високоправствени врски отъ любовъ, които за винаги съединиха сърдцата на първата Българска Княгиня съ простата съдраната, бѣдната и многоизмѣнената България. И тази любовъ не липса отъ благородното Княгинино сърдце прѣзъ цѣлий ѣ кратковрѣменъ животъ. Тя я заявяваше